

ORDINAMENT EL CARNIVAL

Comissariat:
Agus Giralt

Disseny gràfic:
Rosa Rico

Disseny espais:
Carme Illa

Fotografies de Sants:

Secretariat de Sants, Hostafrancs i La Bordeta, Arxiu
Històric de Sants-Montjuïc, El3.cat, Francesc Artola,
Adriana Artola i Adriana Cabeceran.

Fotografies dels carnavals del món:

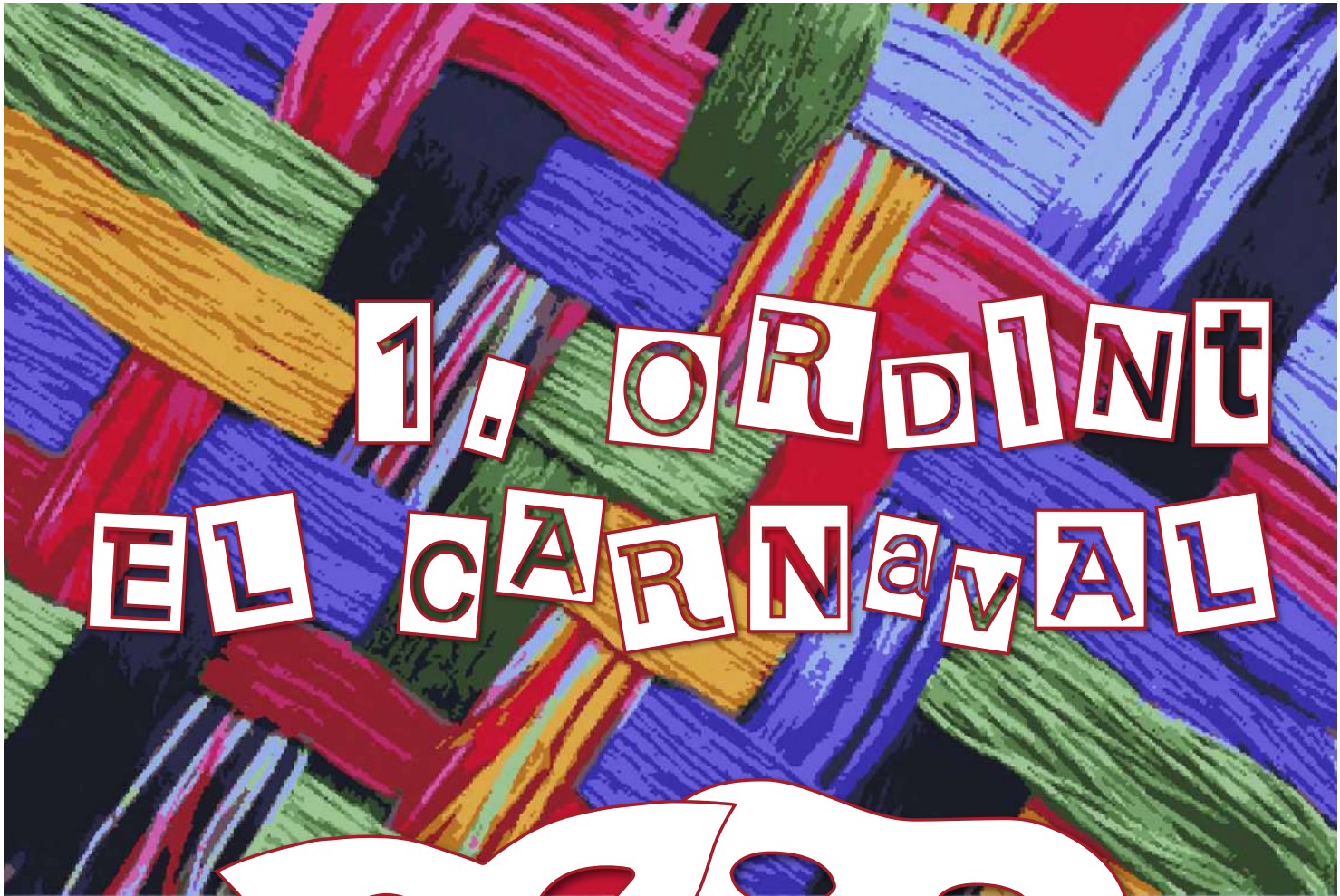
Yves Picq, Balbo, Marco Verch, Dacrash, Infrogmation,
Bismarckfg, Slow Travel, Etienne Le Coq, Nicolas de
Camaret, Luigi Sarantino.

secretariat

Districte de
Sants-Montjuïc

Ajuntament de
Barcelona

1. ORDINT EL CARNAVAL

Potser a alguns el concepte d'ordir no us acaba de fer el pes i us sona a maquinació. Però l'ordit, de fet, són els fils que en un teixit van de dreta a esquerra lligant la trama; és a dir, aquests altres fils que van de baix a dalt. L'ordit crea cohesió i converteix els fils en teixit. I fent el salt dels fils a les persones, un fet ben natural en un barri tan lligat a la indústria tèxtil com el nostre... Què hi ha més cohesionador que la festa?

Amb aquesta exposició us convidem a estirar el fil per destramar el que hi ha rere el Carnaval. Estem davant d'un fet cultural que, segles abans de la globalització, ja s'havia expandit i era present a gran part del món però, ben al contrari d'esdevenir un element uniformitzador, ha conservat les peculiaritats locals. És una festa participativa i que iguala a tothom; que alimenta la nostra imaginació, que ens ajuda a mantenir i compartir tradicions, que és subversiva i que no calla davant del poder i que és resilient i reneix després de prohibicions i persecucions.

Descobriu les fibres que formen el nostre carnaval, el de Sants: una festa que ha lligat tradicions diverses i que ha sabut convertir la reivindicació i la protesta, part del seu ADN, en quelcom divertit i burleta. Veniu i participeu d'aquesta exposició portant les vostres fotografies del Carnaval de Sants

2. EL CAP DE TOT PLEGAT

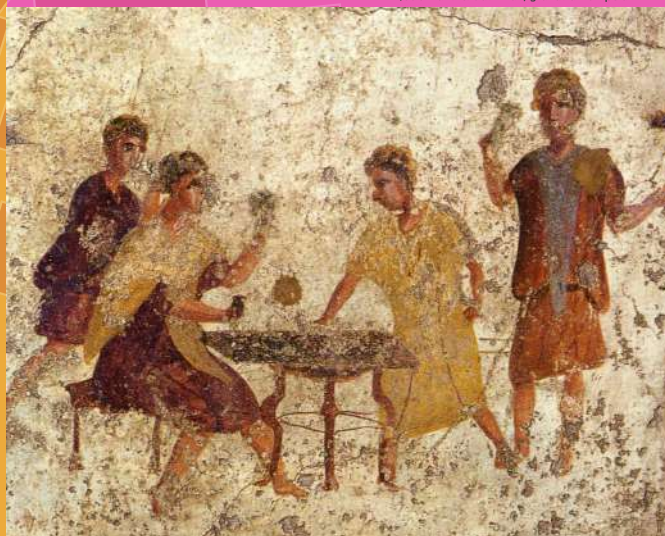
L'origen del Carnaval

Si estirem el fil per descobrir l'origen del Carnaval ens adonem que trobar el cap de tot plegat no és fàcil. Ja d'antic trobem festes que s'han anat embolicant amb cultures i tradicions molt diverses. Mentre alguns autors han trobat precedents del Carnaval a les festivitats en honor a Apis celebrades a Egipte, d'altres ens el situen a Sumèria fa més de 5.000 anys; és a dir, a la que s'ha conegut com el bressol de la civilització. Cultures que d'altra banda no eren per a res compartiments estancs i que compartien entre si i entre totes les altres cultures mediterrànies gran quantitat d'influències.

La majoria d'autors coincideixen que les arrels del Carnaval es troben a les tradicions d'època romana, en festes com les Saturnals, les Lupercals i les Matronals, unes celebracions basades en la inversió i la transgressió. Pot ser que l'extensió del cristianisme canviés el sentit de la festa durant l'edat mitjana, però hem de pensar que durant anys unes tradicions i d'altres van conviure per tota Europa. A poc a poc l'adoració als déus clàssics desapareixia i la festa esdevenia un període de saraus i desordre abans de Quaresma, quan començava el període de preparació de cara a la Setmana Santa, dies d'abstinència i sacrifici. Els dos termes que ens han arribat en la nostra llengua per designar la festa fan referència a aquest període d'abstinència. Carnaval procedeix de l'expressió llatina carnelevare, "deixar la carn" i Carnestoltes troba el seu origen a l'expressió Domenica ante carnestollendas, literalment "el diumenge abans de treure les carns." Però a l'edat mitjana el Carnestoltes ja ens apareix personificat en un home gros, luxuriós, bevedor i golafre: un personatge que representava la inversió de l'ordre i que lligava amb la tradició romana.

A final del segle XV i principis del XVI els navegants espanyols i portuguesos es van llançar a la conquesta d'Amèrica amb la intenció d'explotar els recursos i les poblacions dels nous territoris. També pretenien uniformitzar-los, imposant les seves cultures, les seves creences i les seves tradicions. És així com el Carnaval va arribar a Llatinoamèrica. Però lluny d'esdevenir una eina dels colonitzadors, el Carnaval va barrejar tradicions llatinoamericanes, europees i africanes, convertint-se a cada indret en una festa diferent. Però tot i les diferències els diversos carnivals han mantingut punts en comú, com el seu esperit crític amb el poder establert.

Joc durant les Saturnals, gravat a Pompeia

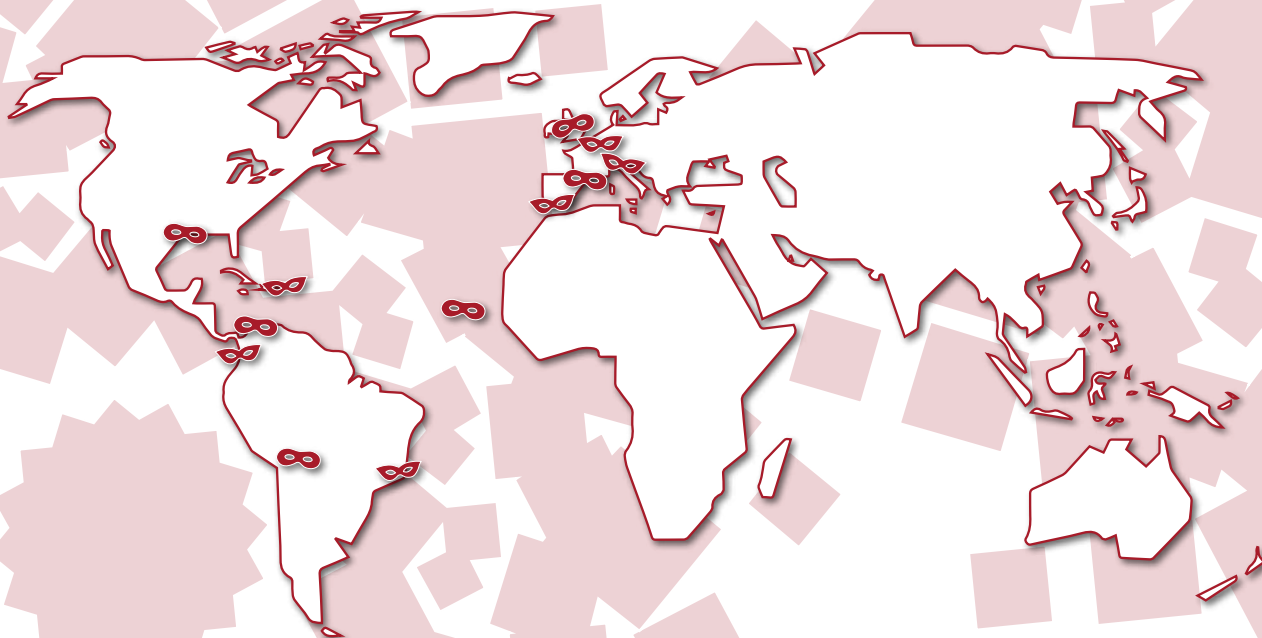
3. SEGUINT EL FIL

Un fet global, un fet local

El Carnaval ha anat viatjant pel món saltant d'un territori a un altre fins que s'ha convertit en un fet global. Però la seva capacitat camaleònica d'adaptar-se a les realitats dels indrets per on ha anat passant ha permès que, sent global, no hagi deixat de ser local. Tal importància tenen aquestes diferències que fins a onze ciutats de tot el món han vist com la UNESCO reconeixia els seus Carnavals, en la seva totalitat o en alguna de les

expressions artístiques i culturals que el componen, com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat. Així ha passat a Binche (Bèlgica), a Aalst (Bèlgica), a Oruro (Bolívia), a San Juan de Pasto (Colòmbia), a Barranquilla (Colòmbia), a Recife (Brasil), a Imst (Àustria), a Hlinecko (República Txeca), a Mohács (Hongria), a Kastav (Croàcia) i a la República Dominicana. Voleu saber com es celebra el Carnaval a diversos indrets del món?

Rio de Janeiro Brasil

A finals del segle XIX van començar a arribar a Rio influències de la ciutat de moda del moment, París. Els carioques començaren a organitzar festes desinhibides com les parisenques però afegint un toc brasiler. La samba és l'eix central del Carnaval de Rio i el principal esdeveniment, la desfilada de les escoles de samba pel Sambòdrom.

4. EMBOLICA QUE FA FORT

Molts Carnavals en Un Carnaval

Com veieu, hi ha moltes maneres de celebrar el Carnaval a d'altres racons del món. Però no cal que compreu cap bitllet d'avió per descobrir i viure moltes d'aquestes tradicions carnavalesques. La realitat intercultural dels nostres barris es fa ben visible durant la festa. Des de fa més de deu anys moltes entitats d'origen llatinoamericà, presents al territori i vinculades al teixit associatiu del barri, participen en

el Carnaval santsenc portant un tastet dels molts carnavals que es celebren a Amèrica. Sense sortir de Sants podem gaudir de balls, vestits o disfresses que en molts casos són reconeguts per la UNESCO, fets culturals que a gran part dels països d'origen esdevenen la principal festivitat de l'any. Voleu descobrir alguns dels elements que trobareu al Carnaval de Sants? Gaudiu d'aquest viatge que és quilòmetre zero i és de franc.

Bolívia Foto: Moronada

La "Morenada" és una dansa bolíviana que, segons sembla, troba el seu origen en la colonització espanyola. Quan van començar a canviar esclaus negres a l'altiplà bolívià les poblacions autòctones els van rebre amb estranyesa. Fruit d'aquesta sorpresa es van començar a disfressar amb màscares que caricaturitzaven els esclaus negres. El cos del vestit és format per discs de colors superposats. La dansa de la "Morenada", amb moviments d'un costat a un altre, ens recorda el treball forçat que els esclaus negres patien a les mines.

Font: Adriana Artola

Bolívia Foto: Suri sikuri

La Suri Sikuri és una dansa bolíviana que imita els moviments d'estrusos i nyandús. De fet l'element més destacat de la vestimenta d'aquesta dansa, uns enormes barrets amb plomes lligades amb canyes, estan fets amb plomes d'aquests animals. L'origen de la dansa, el trobem en els rituals que es realitzaven abans de sortir a caçar, una dansa que, més enllà d'una escena de caça, vol representar una forma de mostrar respecte a la natura.

República Dominicana Foto: Diabla Cojuelo

Que la cultura no coneix fronteres ho podem descobrir gràcies a un dels principals personatges del carnaval dominicà: el "Diablo Cojuelo". Aquest dimoni trapella, que fins i tot fa anar de corcoll la resta de dimonis de l'infern, troba les seves arrels a les llegendes castellanes. I és que el carnaval de la República Dominicana és una barreja de tradicions: europees, africanes i llatinoamericanes.

La vestimenta del "Diablo Cojuelo", amb capa i pantalons amples i brillants, és una mofa del vestuari dels cavallers medievals i les seves màscares representen animals fantasmagòrics.

Font: Adriana Artola

Perú / Bolívia Foto: Caporales

La dels Caporales és una dansa moderna, tot i que d'influència africana, que podem trobar tant a Bolívia com al Perú. El personatge del "Caporal" ens recorda el capatàs que durant l'època colonial controlava els esclaus negres, un càrrec ocupat per mestissos o mulats. L'origen del personatge del Caporal ens queda clar en alguns dels seus elements, com el fuet o les botes amb cascavells. La vestimenta de les dones es caracteritza per ser cridanera, per les falduilles curtes i pels típics barrets.

Baranquilla Foto: Congo

Segons sembla la disfressa de Congo troba el seu origen en una dansa guerrera d'aquest país de l'Àfrica. Roba colorida i lluent, cintes, cascavells, volanderes o un gran turbant al cap amb flors de colors atractius són alguns dels elements que caracteritzen el Congo. També els rostres pintats de blanc o les ulleres fosques. Les dones porten falduilles i bruses amb volants, així com flors al cap, anelles i collarets.

Font: Adriana Artola

Perú Foto: Carnavale de Cajamarca

El Carnaval de Cajamarca és una de les festivitats més grans i el carnaval més important al Perú. Cajamarca va ser anomenada per llei capital del carnaval peruà. Aquest Carnaval s'inicia amb els "Pregoneros de fiesta de barrios", el "Matrimonio del NoCarnavalón i DoñaCarnavalona", i els balls del "Clon Valiente" i del "Manantial del amor". Dies previs al carnaval es celebra l'elecció de la "Señorita Carnaval".

Font: Adriana Artola

5. Els Estrips

Per Carnaval tot s'hi val?

El 12 de gener de 1940, el Ministre de la Governació de Franco, Ramón Serrano Suñer, ratificava la prohibició de celebrar el Carnaval, una festa que ja havia sigut proscrita pels feixistes durant la guerra. El Carnaval va desaparèixer de moltes localitats durant anys. Alguns pobles i ciutats de Catalunya van traslladar els actes a la primavera i a d'altres, on el Carnaval es va mantenir d'amagat com en el cas de Vilanova, es va convertir en la Fiesta de invierno durant alguns anys.

Però el franquista no va ser el primer intent de prohibició o de control de la festa. De fet la primera referència documentada del carnaval a Barcelona, la trobem l'any 1333 i és una disposició del Consell de Cent prohibint el llançament de taronges, una tradició barcelonina que sovint acabava amb greus aldarulls, i que també regulava l'ús de les màscares. A Madrid, per exemple, l'any 1599 la mort de Felip II va fer que es prohibís el Carnaval, ja que la impopularitat del monarca feia preveure un escarni públic. Entre els segles XVII i XIX el Carnaval es va anar domesticant i convertint en una festa en mans de l'aristocràcia, que va convertir aquesta subversió del poder en una festa més aviat frívola i de lluïment.

El Carnaval és la festa de la rauxa i la bogeria, d'uns dies on deixem de ser nosaltres mateixos gràcies a les màscares i a les disfresses, i on podem fins i tot desafiar les prohibicions. "Per Carnaval tot s'hi val", ens sentència la dita, tota una ordre que ens mana desobeir. Potser una contradicció o la vàlvula d'escapament que ens fa més suportable un any de subjugació a les normes socials. Però en qualsevol cas el Carnaval esdevé una representació de la sàtira a l'autoritat, de trencament de la monotonia de la vida quotidiana. Es constata el fet que hagi sigut una festa temuda per les morals estrictes i perseguida en els períodes històrics més repressius.

A finals del segle XVII, en època de les monarquies absolutistes, quan els reis portaven la guerra a tots els racons d'Europa, a Barcelona els ciutadans i ciutadanes aprofitaven el Carnaval per ridiculitzar-los. El barceloní, probablement, durant aquells anys, era el Carnaval més gran del món, una festa que sovint començava tot just passat el Nadal, que sorprenia i desconcertava els viatgers.

En aquesta festa els estudiants organitzaven l'arribada de personatges com la reina i el rei Belluga, la reina de Catai o el rei Carnestoltes, parodiant la pompositat amb què arribaven els autèntics monarques a la ciutat, fins i tot fent comitatives fins a la porta del Palau del Virrei. Es tracta d'una tradició crítica carnavalesca que s'ha mantingut en el temps tal i com ens demostra el fet que l'any 2003 una bona part de les 80 comparses de la rua de Barcelona, unificada amb la de Sants, fessin referència a la Guerra d'Iraq o a l'enfonsament del Prestige.

A Llatinoamèrica el carnaval, en molts casos, es va convertir en una preocupació per al poder. Durant aquests dies indis, negres, mulats ocupaven els espais dels espanyols i criolls. Els canvis de rols sexuals o l'ús de les màscares, que permeten ocultar la identitat, també eren sovint elements prohibits. Molts carnavals llatinoamericans han servit per fer crítica social, com es fa amb les figures que es creen a San Juan de Pasto, Colòmbia. En alguns casos la crítica se'ns converteix en dansa, com en la dansa de los Chinelos, a Morelos, Mèxic, on els dansaires es burlen dels conqueridors espanyols, un fet que també trobem a Oruro, Bolívia. Durant les revoltes indígenes del segle XVIII danses com la Diablada, que havia representat la lluita del bé contra el mal, van servir com element de denúncia de la subjugació dels pobles.

El carnaval de sants

Després d'anys d'ostracisme del Carnaval a Barcelona, a mitjan del segle XIX amb la recuperació cultural que va significar la Renaixença, la festa va revifar. I ho va fer fomentada per societats festives formades per grups de xarons, arrauxats i republicans, grups que veien com la transgressió i la sàtira implícita en el carnaval, on el rei era un personatge histriònic, encaixava en els seus ideals. En aquells anys Sants creixia amb l'arribada de les fàbriques i no és d'estranyar que també arribessin tradicions carnavalesques des de Barcelona, com les Festes de la Llum. Eren unes festes convocades pel boca orella i en les quals els participants deambulaven pels carrers fins acabar a un ball on el beure ocupava un lloc preferent.

Al segle XX es celebraven rues de carnaval per Sants abans de la Guerra Civil, però el triomf del feixisme va significar la prohibició de la festa i la seva desaparició de l'àmbit públic fins més enllà del final de la dictadura. Des de l'any 1977 es van donar intents per recuperar el carnaval a Barcelona amb l'impuls de la Federació d'Associacions de Veïns, aconseguint arrancar un ball al Poble Espanyol, però els intents de retornar el Carnaval a Barcelona els anys següents van ser novament prohibits fins al 1980, quan es va donar un permís limitat a una rua que va sortir de la plaça de Tetuan.

El mateix any 1980 un grup d'amics, entre els quals hi havia el canceller Jordi Joan Alsina, van decidir celebrar un ball de disfresses al carrer de Canalejas, desafiant dues prohibicions encara vigents: anar disfressat i reunir-se més de quatre persones a la via pública. Per poder-ho fer els joves van disfressar-se d'amagat als portals de les cases i a les botigues del carrer. Així doncs, quasi per accident, aquest ball a Canalejas es va convertir en el primer acte al carrer del Carnaval a la ciutat. No deixa de ser premonitori que aquest primer Carnaval de Sants fos una iniciativa veïnal, que sorgís des de baix desafiant l'autoritat. L'any següent, quan una Comissió Cívica va impulsar celebracions de carnaval als barris, a Sants amb el suport del Districte ja es va celebrar una rua que va anar de la plaça de Sants a Badal sota el lema "Dites de Sants".

La recuperació del carnaval a Sants es va donar en un moment en què el teixit associatiu del barri creixia i unia esforços. L'any 1976 les principals entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, moltes amb gran tradició assembleària, havien començat a treballar en xarxa amb la creació, encara no oficial, del Secretariat d'Entitats. Eren anys de lluites col·lectives per aconseguir millores per als barris. Anys del Salvem Sants dia a dia o del Quan convé guanyem Cobxeres. Per això no ens ha d'estranyar que el Carnaval de Sants fos des d'un bon principi una festa participativa, creativa i reivindicativa.

Cobxeres de Sants, el centre cívic guanyat pel veïnat, es va convertir en el bressol del Carnaval santsenc i les entitats, en la seva ànima. Aquest fet es va reforçar quan l'organització del Carnaval de Sants va ser assumida pel Secretariat l'any 1985. Així doncs, mentre Barcelona maldava per trobar un model de Carnaval i les administracions feien els possibles per fomentar la participació des de dalt, a Sants es va anar afirmant un Carnaval artesà creat pels seus veïns i veïnes, una festa que ja des dels inicis va servir per crear comunitat i teixir complicitats entre veïns, un model de Carnaval que ens explica també un model de societat, amb una organització més horitzontal.

CARNAVAL 81 Sants-Hostafrancs-La Bordeta

Dissabte, 28 de febrer de 1981

Mati, a les nou **Construcció de Carrosses**
sobre les DITES DE SANTS
al Casinet d'Hostafrancs (Rector Triadó)

Mati, a les onze **Tallers de Màscara i Disfresses**
a les places: Del Sol (Hereñio), Can Mantega, Súrria i La Farga

Tarda, a dos quarts de dues **Dinar Popular** al Casinet d'Hostafrancs

Tarda, a dos quarts de cinc **Cercavila** de Can Mantega a la Plaça Súrria

Tarda, a les sis **Acte Infantil**
amb el grup "MARDUIX" a la Plaça Súrria

Nit, a dos quarts d'onze **Ball de Disfresses**
amb el grup "JAZZ BAND 7" a la Plaça d'Osca
Cameri de maquillatge a l'Alneu Enciclopèdic Sempre Avant

COMISSIO CIVICA DEL CARNAVAL 81, DISTRICTE VII

Font: AHSM

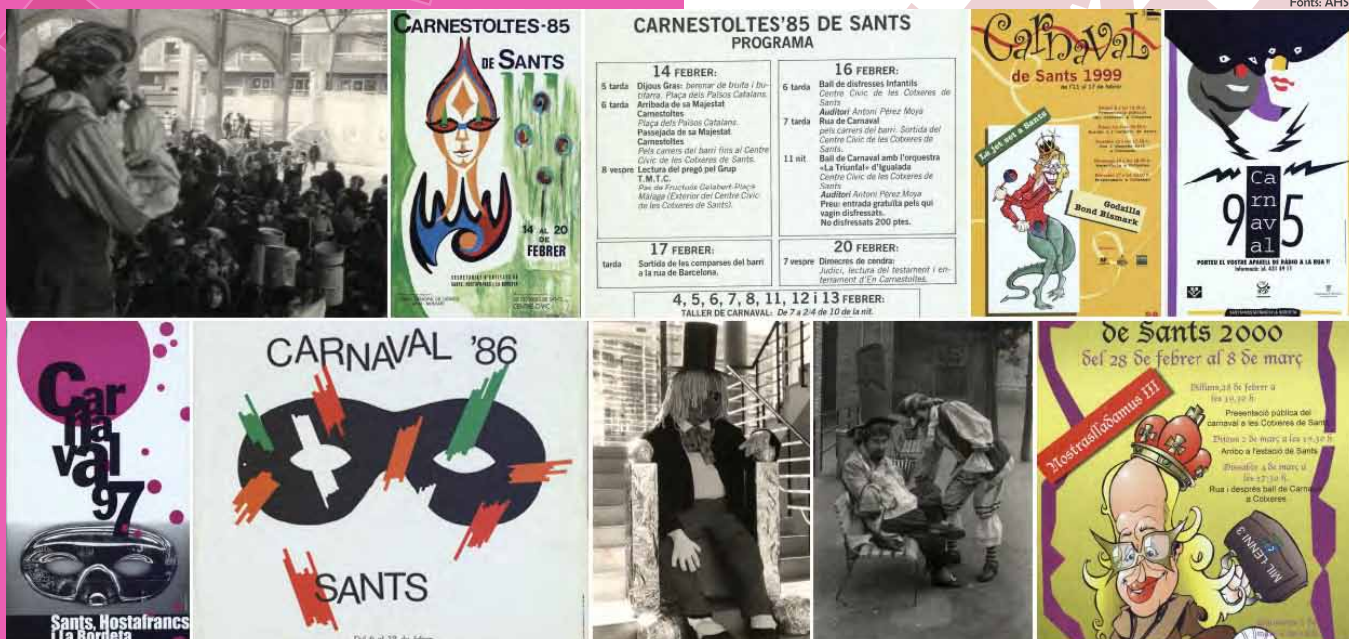
L'any 1991 esclatava la Primera Guerra del Golf i en aquest context el Carnaval va ser prohibit a tot l'estat. A Sants però la rua es va convertir en una marxa per la pau, una mostra de que al barri el Carnaval ja era quelcom més que una festa.

El Carnaval santsenc es va anar convertint en multitudinari però els veïns i veïnes no eren simples espectadors, hi participaven a través de les seves entitats o amb iniciatives personals, com als Ranxos oferts pel Jordi Joan Alsina a la Cansaladeria o participant de l'elecció dels temes al voltant dels quals ha girat cada any la festa. Els diversos actes del Carnaval santsenc, com l'Arribo, celebrat de vegades de forma espectacular amb tirolines, en tren o fins i tot amb

un helicòpter, o l'Enterrament, han esdevingut molt populars. Però sens dubte l'acte que ha concentrat més gent ha estat la Rua.

L'èxit del Carnaval de Sants, amb una rua que sovint superava en xifres la barcelonina, va fer que l'any 2001, des de l'administració, s'impulsés la fusió de les dues rues, un gran esdeveniment coorganitzat entre l'administració, a través de l'Institut de Cultura de Barcelona, i el Secretariat d'Entitats. Va ser una fusió que va crear una rua gegant de tres quilòmetres de llarg i prop de cent comparses diferents, però que a la vegada posava de relleu les tensions entre dues maneres diferents d'entendre la festa, un experiment que va durar fins al 2006, quan es va recuperar el format anterior.

Fonts: AHSM

7.

LES SINGULARITATS DEL CARNAVAL DE SANTS

Ambaixada

[de l'oc, ant. ambaissada 'encàrrec, ambaixada', der. del gal ambactos 'servidor' a través del gòt. andbahti 'servei', l'alt. al. ambaht 'servidor' o del b. ll. ambactia 'encàrrec' i del cat. ant. perquè fa batxada]

f 1 DR INTERN 1 Missió diplomàtica permanent dirigida per un ambaixador.
2 Missió temporal prèvia al Carnaval en que uns ambaixadors elevats passen per escoles i caus a donar la bona nova de l'arribada de sa Majestat Carnestoltes.

Arribo

[manllevat de l'esp. arribo 'ya lleigo, çoïa' al santenc]

m 1 Acció d'arribar.
2 Avui fem l'arribo Donar la benvinguda al Carnestoltes dijous gras i vomitar-li les excel·lències per les quals ha estat triat sa Majestat l'any en qüestió.

Ball (1) RIP

(de ballar)

m 1 Ball de Carnaval. Ballarucà amb molta tradició fins als 80 i que a Sants va entrar en crisi abans que la mare de totes les crisis.

Ban

[s. XIII, probablement del franc. bann 'ordre comunitari']
m DR/HIST 1 1 Disposició de caràcter general en forma d'ordre que l'autoritat imposa directament a la població.

2 Cartell amb què hom fa públic un ban.
3 A Sants es tracta d'una estripada burlesca sobre un tema del que se'n foten la gent del poble ral. Acostuma a ser anònim perquè no li caigui la cavalleria per sobre a ningú.

Carnaval

[de l'it. carnevale, procedent de l'ant. carnelevare, comp. de carne i levare 'llevar, treure', pel fet de celebrar-se al començ del dejuni i l'abstinència quaresmal]
m FOLK Període de divertiments públics que precedeix l'època d'austeritat i de penitència de la quaresma. Ho hem passat de conya en el Carnaval de Sants.

Enterro

[manllevat de l'esp. entierro al santenc oriental]

m 1 En un cadafal, acompanyat de vídules i vídules, l'ofici la cerimònia del traspass de sa Majestat a qui es passeja pels carrers de l'entorn fins que arriba a la pira on, no ens equivoquem, el cremem sense remordiment.

Parte mèdia (1) RIP

[manllevat de l'esp. parte i passat pel folre al santenc occidental]

m 1 Elaboració d'un full amb una estripada enginyosa sobre el deteriorament de la salut de sa majestat Carnestoltes, tot fent servir les notícies del dia de la premsa "canallesca", és a dir, la real.

Ranze

[del cast. rancho, der. de ranch(e)arse 'allotjar-se', del fr. se ranger 'instal·lar-se', der. de rang 'rèngle'; d'allotjament militar passà a significar el menjar de la tropa]

1 1 Menjar que hom fa per a molts i que es redueix generalment a un sol plat.
2 ORG MIL. Menjar de les casernes, vaixells de guerra i presons, que antigament es reduïa a un sol plat barrejat.
3 CARNAVAL DE SANTS Activitat d'elucada dosi de conyesteral consistint en una xutada de greix a la vena bucal. M'he fotut fins al cul del ranxo de l'Alsina.

Ranzolotada (1) RIP

[de ranxo i xocolatada, com és obvi]

f 1 Activitat consistent en una xocolatada en què la canalla observava com els avis, posant-los a ells com a pretext, feien i refeien la cua vegades i vegades per pujar els nivells de sucre a la sang.

Rua

[del ll. rûga 'arruga; plec, se', que en ll. vg. i id. prengué també el sentit de 'carre' per comparació dels carrers d'una població amb les arrugues o plecs d'una tela]

f 1 FOLK INFANTIL Desfilada de vehicles guarnits i de canalla disfressada que es fa els dies de Carnestoltes pels carrers d'algunes poblacions, entre elles Sants.
f 2 FOLK POTI-POTI Desfilada de vehicles guarnits i de disfresses i vestits de tota mena i procedència que es fa els dissabtes de Carnestoltes pels carrers de Sants i Hostafrancs.

Sa Majestat Carnestoltes

[s. XIV del ll. majestas, -atis 'grandesia, dignitat' per la 'ja'ta' i per la 'faca']
f HIST 1 1 Ninot d'altura normalment superior als 3 m, parit pel Pitu, per fer mofa, bafa i escarni d'un tema de rabiosa actualitat (o d'una actualitat que fa ràbia). Durant sis dies ostenta la presidència de la República Independent de Sants.

Serdinada

f GASTR Últim tiberi [probable al·lusió a l'emperador romà Tiberi per les seves fortaneres i orgies] a base de sardina prelude de la vella Quaresma que el poble ral es cruspelx abans de tancar la paradeta que home i dona porten darrere la bragueta.

(1) RIP Vol dir que es tracta d'activitats que han palmat a hores d'ara per no tenir pagani.

8. Actualitat i crítica social al Carnaval de Sants

Al llarg dels anys el Carnaval de Sants ha aconseguit mantenir-se com una festa crítica, gens innòcua, que no ha estat domesticada: un exemple de llibertat d'expressió portada a la pràctica, que no s'ha lliurat d'alguna que d'altra empenyamenta, però que per sort no ha arribat més enllà. No podia ser de cap altra manera. Una festa organitzada per la gent de les entitats que es preocupen pel seu entorn no podia esdevenir només un divertiment. Any rere any el tema central del Carnaval de Sants ha fet un repàs a l'actualitat des d'un punt de vista burleta i compromès a la vegada.

Entre alguns dels molts Carnestoltes que han presidit la festa al llarg d'aquests anys hi podem trobar personatges de renom com la Po-ca-Soltes, que va servir per criticar la negativa de Disney a doblar en català; Nostralladamus III, que va fer conya de les profecies catastrofistes de final del mil·lenni; Pepe Trolero, un personatge empastifat en petroli, que curiosament guardava gran semblança a Manuel Fraga, l'any del vessament del Prestige; Closaldinho Braun Minipímer, l'any del Forrum de les Cultures o un rei del Carnaval perseguit casualment per un elefant, us sona, oi?

Dediquem ara un minut de disbauxa a recordar alguns dels personatges il·lustres que han anat passant pel Carnaval de Sants.

Poca Wergonya 2n
2014, Font: E3.cat

Radio Es-CUPE
2006

Cabuli i el Requalificador
2007

Félix Bittlet
2010

Mourinho sale del banquillo
2011

El seu rei del Carnaval
2013, Font: E3.cat

9. EL NINO

Un element molt característic del Carnaval de Sants és la presència del Nino, una figura que és la personificació mateixa del carnaval i que està inspirada en el tema sobre el que gira la festa cada any, una figura que des dels anys 80 ha realitzat artesanalment l'artista Pitu Alcober.

La peça, després del treball de mesos, un cop ha presidit

la festa, tret d'alguna part indultada, acaba cremant al final del Carnaval. Les fogueres de Sants han vist com es consumien entre les flames reis, ministres, jutges, alcaldes, criatures de la televisió, figures del futbol o periodistes, una tradició que també té lloc a d'altres poblacions catalanes com Tarragona on hi ha un Ninot i una Ninota.

10. ELS VESTITS, LA DISFRESSA

El Carnaval està format per grans dosis d'imaginació i creació. Ho podem veure per la gran quantitat de vestits fets artesanalment que esdevenen autèntiques obres d'art i elements de fantasia, vestits que sovint ens estan explicant històries en llenguatges que podem conèixer o no, però que de ben segur tenen la capacitat de cridar la nostra atenció. També ho podem veure en disfresses que ens mostren l'enginy dels seus creadors, capaços de

transformar-se en altres personatges o coses. I és que durant mesos moltes comparses es preparen amb il·lusió per poder lluir davant dels altres veïns i veïnes. Però és que durant una festa com el Carnaval no només ens transformem nosaltres, es transforma el nostre entorn i fins i tot l'espai públic es dota de sentits nous i se'ns fa propi.

11. El teu CarnaVal, el nostre CarnaVal

Vaja, sembla que s'ha embolicat la troca de nou. Per a alguns el Carnaval és una festa, una excusa per sortir al carrer a riure, a ballar, o a fer-se veure; per a d'altres és una manera de protestar, de poder dir al poder allò que no li agrada escoltar; per a d'altres és una manera de mostrar les seves tradicions,

les seves arrels culturals, i per a molts és una mica de cada o vés a saber què pot arribar a significar per a cadascú. Però en qualsevol cas... existeix millor manera de crear comunitat que una festa com aquesta? Ara és el teu torn, et convidem que comparteixis aquí les teves imatges del Carnaval de Sants i que ho facis també per les xarxes socials amb l'etiqueta #OrdintElCarnaval